

İnsanın hayatta en önemli işi kendini kandırmak. Kendini ne kadar kandırabilirsen, o kadar başarılısın. Kendini kandıramıyorsan, başkalarını da kandıramazsın. Başkalarını kandıramazsan, seni sadece olduğun gibi görürler. Bu da parlak değil, malum.

Birinci vazifen, Türk istikbalinin evladı, kendini kandırabilmek.

Onüçüncü bingüne yaklaştığım şu günlerde, bu günler için geçmişte neler planladığımı, ne hayallere kapıldığımı düşünüyorum. Pek bir şey aklıma gelmiyor. Unuttum herhalde. Bir yerden sonra artık hayal kurmayı da unutuyor insan. Ne hayal kurduğunu da unutuyor.

Neredeyse üç yılda bir rastlıyoruz bunlara, bir kutlama yapmak lazım ama insanların alışkanlıklarını değiştirmek zor azizim. Ben de, madem kimse kutlamayacak 13. binyılımı, inşallah daha çok yazarım temennisiyle bir klavye hediye ettim kendime. Bu bingünden sonra ancak klavye alabiliyoruz

Aslında almak istediğim Happy Hacking Keyboard_ idi ancak memlekette bulunmadığından ve bulunsa da muhtemelen kendime açıklayamacağım kadar pahalı olacağından, daha ucuz bir *mekanik klavye* aldım. Mekanik klavye, benim gibilerin daktilo sevdası gibi bir şey oluyor, *klikli* olunca daha zevkle yazılıyormuş. T430'un klavyesini diğerlerine tercih etmemin sebebi herhalde bu. Daha gelmedi, Cherry MX'in mavi anahtarlarıyla bakalım gerçekten daha zevkle yazılacak mı?

Bugünlerde yazılar azaldı çünkü zamanımı eski yazıları düzeltmeye ayırıyorum. Eskinin Devrik Yazıları çıkacak ama onu düzeltmesi de uzun sürüyor. Bir de hayatımın düzeni hala bozuk, ne sabahım sabaha, ne akşamım akşama benziyor.

Vakit buldukça da şöyle yazılar çıkıyor:

İşin gezmek olduğunda daha çok gezersin. İşin sevmek olduğunda daha çok seversin. Kendini bilmek olduğunda daha çok bilirsin. Kendinle ilgili konuların üstünde durma bence. Hayatını olduğu gibi yaşa gitsin. Hepsinin sonunda elinden alınacak bir şey var. İraden kaybolacak.

Modern dediğimiz şey kuralın insanın ötesine geçmesi değil midir? Modern öncesinden kuralları insanlar belirliyordu, artık insanları kurallar belirliyor. Modernde kurallara uymayan insanları yok sayabiliyoruz.

İnsan mükemmel olmaya çalıştıkça mükemmellikten uzaklaşıyor. Mükemmellik kişiye göre tanımlı zira. İnsanın mükemmel olmaya çalışması, olabileceğini olmasına engel. Yanlışların da seni doğruya götürebilir. Bunları biliyor musun?

Bizim meslekte (bilgisayar mühendisliği, yazılım mühendisliği, programcılık, artık ne diyorsanız) zor olan kısım, formel ve kurallı olmayan ilişkileri kurallı hale getirmektir. Zaten kurallı olan, insanların *kafasına göre takılmadığı* meseleleri bilgisayara aktarmak kolaydır ancak istisna sayısı büyüüp, muhtemel istisnaları ve istisnaların istisnalarını ve istisnaların istisnalarının istisnalarını da düşünmek gerektiği zaman hata yapmaktan kaçılmaz. Doğrusu olmayan konularda hata yapmak mecburidir.

Şu sıra Osmanlı dilinin gramerini, daha doğrusu sarfını formelleştirmeye çalışıyorum. Türkçe bir metni Osmanlı alfabesine, Osmanlı alfabesinde yazılmış metni Latin alfabesine çevirecek bir program. Bunu daha önce yapmamışlar. Türkçe için bile az çalışma var, Osmanlı Türkçesi için azdan da öte. Ecdadın *meşki* kurala tercih eden anlayışı da pek yardımcı olmuyor. Mecbur kalmamışlar belki, gelenek idare ediyorsa formelleştirip ne yapacaksın? Ancak o gelenek bir defa kesildiğinde tabiri caizse *dımdızlak* kalmışız.

Doğru bir formelleştirme, eklerin, köklerin doğru bir tasnifi, standart bir imla olsaydı Latin alfabesine geçilmesi gerekir miydi? Arapça bilen adam teslim kelimesini *teslim* şeklinde yazarken, bilmeyen adam *teslim* şeklinde yazıyordu mesela, Redhouse'un ilk baskısında ikinci formu var ama ben Arapça biliyor olsam, muhtemelen ilkinin kullandım.

İnsanların etrafında toplanacakları hikayeye ihtiyaçları var. Osmanlı da bu hikayelerden biri. Ecdadın temeli *meşk* olan ve hocadan talebeye aktarılan ve *uzaktan eğitim* gibi icadların artık yayıldığı günümüzün şartlarında hayli pahalı kaçan eğitim usullerinin *batmasında* bir etkisi var mıydı? Muhtemelen vardı. Bunları bugün hala yaşatmaya zorlamak bana ilginç geliyor. Hani çocuklar kendi kendine oynarken acayip hareketler yapar, ne olduğunu anlamazsın ama seyrederdin ya, bizim oğlan öyle mesela, bu Osmanlı gibi yapmaya çalışmak da bana böyle geliyor. Hoşuma gitmiyor değil, gidiyor, çocuklar oynarken de seyretmek hoşuma gidiyor ama ciddiye alıyor muyum? Lâ.

Çocukların oyun ihtiyacı gibi, insanların etrafında toplanacak hikayeye ihtiyaçları var dememin sebebi bu. Oyunların ve hikayelerin içeriği açısından bir önemi olduğundan değil, fazla tarih okumanın etkisiyle kılıç kuşanıp zırh giyen adamların romanını Cervantes yazmış. Ancak bu hikayelerin işlevi önemli, insanların hayatlarına anlam katmadan onları değiştirmek mümkün değil. Neticede Osmanlı hikayelerinden önce Atatürk hikayelerimiz vardı ve onlar da Osmanlı hikayelerinden daha anlamlı sayılmazdı.

.._Happy Hacking Keyboard: http://en.wikipedia.org/wiki/Happy_Hacking_Keyboard